

Com l'Església vol ser servida: la vocació a l'Opus Dei del sacerdot diocesà

Al cor del sacerdot hi batega un anhel profund de fidelitat a Déu i servei als altres. Els qui descobreixen la seva crida a viure l'esperit de l'Opus Dei troben en la Societat Sacerdotal de la Santa Creu una ajuda en el seu camí de santedat, en plena unió amb el seu bisbe i el presbiteri.

12/08/2025

Natanael vol dir «regal de Déu». Aquest apòstol és protagonista només d'una escena evangèlica: aquella en què Felip, el seu amic, li explica que acaba de trobar el Messies. Llavors, tots dos s'apropen a Jesús i aquest últim, inesperadament, declara en veu alta: «Mireu un autèntic israelita, un home que no enganya» (*Jn 1, 47*). La sorpresa davant d'aquestes paraules ha d'haver estat gran, la qual cosa fa que Natanael respongui sorprès: «D'on em coneixes?» (*Jn 1, 48*). Potser s'havien vist abans i no ho recordava? Però, d'on venia aquesta afirmació, feta com si el conegués de tota la vida, com si estigués al corrent fins i tot de les seves disposicions més profundes? Jesús treu llavors la seva carta definitiva: «Abans que Felip et cridés, t'he vist sota la figuera» (*Jn 1, 48*).

No sabem què és exactament el que Natanael va comprendre en escoltar

aquestes paraules, però immediatament es va rendir davant de Jesús: «Rabí, tu ets el Fill de Déu, tu ets el Rei d'Israel» (*Jn 1, 49*). El Senyor sabia que estava davant dels primers passos de la vida apostòlica de Natanael, davant de la primera escalfor d'una missió que s'estendria al llarg de tota la seva vida. Per això, li avança un futur ple de fecunditat: «Coses més grans veuràs» (*Jn 1, 50*). Aquesta és l'experiència de tota vocació, i és el que passa també amb alguns sacerdots diocesans que experimenten la crida a formar part de l'Opus Dei: Jesús els torna a regalar una ajuda i una missió per «servir l'Església com Ella vol ser servida».^[1] Aquests sacerdots han estat cridats allà on estan, a sota de la seva figuera. Allà, en la seva professió, en el seu ministeri, s'han sentit, com Natanael, estimats i cridats de nou pel Mestre.

Aquests sacerdots, en respondre a aquesta vocació, comencen a pertànyer a la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, una associació de clergues intrínsecament unida a la Prelatura de l'Opus Dei, com es veurà més endavant.^[2] Aquesta fórmula jurídica els permet no només mantenir intacta la seva relació filial respecte al seu bisbe diocesà, així com la seva fraternitat sacerdotal amb els altres membres del seu presbiteri, sinó reafirmar-les. En paraules de sant Josepmaria, el sacerdot diocesà que és cridat a l'Opus Dei «no modifica ni abandona per res la seva vocació diocesana — dedicació al servei de l'Església local a la qual és incardinat, plena dependència del propi Ordinari, espiritualitat secular, unió amb els altres sacerdots, etc.—, sinó que, al contrari, es compromet a viure aquesta vocació amb plenitud, perquè sap que ha de buscar la perfecció justament en el mateix

exercici de les seves obligacions sacerdotals, com a sacerdot diocesà». ^[3] En definitiva, la seva vocació a l'Obra els compromet a «no abandonar la seva condició diocesana, sinó al contrari, exercir-la sempre amb més amor de Déu». ^[4]

L'amor de sant Josepmaria als sacerdots

L'abril del 1941, sant Josepmaria estava convidat a predicar en un recés espiritual per a sacerdots diocesans. Tanmateix, en aquells mateixos dies la seva mare va emmalaltir de pneumònia. La situació no semblava greu, així que el fundador de l'Opus Dei va decidir seguir endavant amb aquella activitat, en què l'esperaven uns cinquanta sacerdots. Anys després relataria així aquell esdeveniment: «Vaig deixar la meva mare molt malalta a Madrid, per anar a Lleida a predicar un curs de recés a sacerdots

diocesans. No coneixia la gravetat, perquè els metges no pensaven que la mort de la meva mare fos imminent, o que no pogués curar-se. “Ofereix les teves molèsties per aquesta tasca que faig a fer”, vaig demanar a la meva mare en acomiadar-me’n. Va assentir, encara que no va poder evitar de dir baixet: “aquest fill!”. Ja al seminari de Lleida, on estaven de recés els sacerdots, vaig acudir al Sagrari: “Senyor, tingues cura de la meva mare, ja que estic ocupant-me dels teus sacerdots.” A meitat dels exercicis, al migdia, els vaig fer una plàtica: vaig comentar la tasca sobrenatural, l’ofici inigualable que correspon a la mare al costat del seu fill sacerdot. Vaig acabar, i em vaig voler quedar recollit un moment a la capella. Gairebé immediatament va venir amb la cara trasmutada el bisbe administrador apostòlic, que també feia els exercicis, i em va dir: el beat Àlvar li truca per telèfon.

“Pare, l’Àvia ha mort”, vaig sentir a Àlvar. (...). Des de llavors, sempre he pensat que el Senyor va voler de mi aquest sacrifici, com una mostra externa del meu afecte als sacerdots diocesans, i que la meua mare especialment continua intercedint per aquesta tasca».^[5]—

La pèrdua de la seva mare mentre atenia aquest grup de persones va ser un senyal que sant Josepmaria va portar per sempre en la seva vida com a incentiu del seu amor pels sacerdots diocesans i de la seva preocupació per la santedat dels qui són pastors del poble de Déu. Quan encara no feia dos anys d’aquell recés, el febrer del 1943, sant Josepmaria «va entendre que Déu li feia una petició de caràcter fundacional que li permetia comptar amb sacerdots propis. Consistia a crear una associació sacerdotal lligada a l’Opus Dei formada per preveres provinents dels laics de

l'Obra».^[6] Per això, a finals dels anys quaranta, tenint ja preveres per a l'atenció de les activitats pròpies de l'Opus Dei, el fundador en la seva oració va prendre una decisió molt dolorosa: va pensar que havia de deixar l'Obra per dedicar-se per complet a l'acompanyament de sacerdots diocesans. Tanmateix, aquests no eren els plans de Déu: poc després, el 1950, va comprendre finalment que aquests preveres també podien formar part de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, sense afectar en res la pertinença a les seves diòcesis. «Déu Nostre Senyor —deia sant Josepmaria—, en la seva bondat infinita, em va voler donar la solució dins del nostre Opus Dei, sense necessitat de crear una altra nova família espiritual: no deixaré mai de donar gràcies per aquesta providència».^[7]

Si tornem a l'escena evangèlica del principi, quan Jesús detalla quines

són les «coses més grans» que Natanael veurà, li parla del «cel obert» i de com veurà «els àngels de Déu pujant i baixant sobre el Fill de l'home» (*Jn* 1, 51). El 2 d'octubre del 1928, a la festa dels sants Àngels custodis, quan sant Josepmaria va fundar l'Opus Dei per inspiració divina, els sacerdots diocesans també hi eren, entre tantes persones comunes i corrents, de tota procedència i professió. «Vosaltres sou tant de l'Opus Dei com jo», els deia el fundador als qui formaven part de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu.^[8] D'alguna manera, aquell dia sant Josepmaria va intuir aquestes «coses més grans» a què ens convida tota vocació. Inspirat per Déu, li apressava el desig de tenir cura dels seus germans sacerdots diocesans i de transmetre'ls a ells també el missatge de la crida universal a la santedat al mig del món, a través del seu treball pastoral i de les altres circumstàncies

ordinàries. Aquests sacerdots van ser, com cada persona cridada a l'Opus Dei, un altre «regal de Déu».

Més units al bisbe i als seus germans sacerdots

La vocació a l'Obra no està separada de la vocació sacerdotal rebuda anys enrere, sinó que s'hi afegeix, la impulsa i orienta.^[9] Comporta «la disponibilitat total i habitual per buscar la santedat d'acord amb l'esperit de l'Opus Dei»,^[10] i això es concreta en «la cura per complir perfectament l'encàrrec pastoral rebut del mateix Bisbe, sabent que cadascú ha de donar compte del compliment d'aquest encàrrec només a l'Ordinari del lloc».^[11]

Els sacerdots incardinats a les diòcesis que se senten cridats per Déu a formar part de l'Opus Dei poden ser agregats o supernumeraris de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, d'acord amb la seva

disponibilitat per, al seu torn, ells també acompanyar els seus germans sacerdots. En tots dos casos, com a fruit del reforçament que la crida a l'Opus Dei fa a la seva crida baptismal i sacerdotal anterior, no es distingeixen de cap manera dels seus germans, i s'entossudeixen amb totes les seves forces a viure a fons la unitat del presbiteri, units al seu cap, el bisbe, fent vida pròpia el lema de l'església primitiva «*Nihil sine episcopo*», res sense el bisbe. Aquesta comunió els impulsa a viure una caritat fraterna amb els altres membres del mateix presbiteri i a evitar absolutament qualsevol ombra de divisió, fomentant la màxima unió entre tots els sacerdots.^[12] Tenen cura dels altres sacerdots del seu presbiteri i se senten acompanyats per ells, gaudint del do d'aquests germans. Com afirma el Papa Francesc: «La fraternitat és escollir deliberadament ser sants amb els

altres i no en solitud, sant juntament amb els altres».^[13]

El prelat de l'Opus Dei deia als sacerdots diocesans que formen part de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu: «Us correspon especialment la promoció de les vocacions sacerdotals, i esteu cridats a ser ferment d'unitat amb els Bisbes i de fraternitat dins del presbiteri de la vostra diòcesi».^[14] És allà, a sota la seva figuera, on Déu els beneeix i els omple de fecunditat. És allà, al costat dels seus altres germans sacerdots, on es fan sants. És allà, en el compliment fidel dels encàrrecs diocesans, on troben Déu. I és també allà on compleixen aquell consell paternal que els donava sant Josepmaria: «Intenteu acompanyar-vos, també humanament. Tingueu un cor de carn, que de carn és el cor amb què estimem Jesús i el Pare i l'Esperit Sant. Si veieu amoïnat algun dels vostres germans, aneu-hi, aneu-

hi, no espereu que us ho demani!». ^[15]
Perquè cada germà sacerdot té la seva figura i necessita saber que no està sol.

Si sant Josepmaria deia que l'Opus Dei ve a servir l'Església com l'Església vol ser servida, això es compleix de manera especial en els sacerdots diocesans que descobreixen la seva vocació a l'Opus Dei. Església, en la paraula grega original, *ekklesia*, fa referència a una reunió, a una comunitat de persones. Això és el que fa la llavor de l'Opus Dei en ells: reforçar la seva comunió amb Déu, gràcies a l'acompanyament de la família de l'Obra, perquè cada sacerdot, al seu torn, reforci la comunió amb el seu bisbe, amb els seus altres germans sacerdots de la diòcesi i amb tots els fidels.

César Izquierdo i Diego Zalvidea

[1] Sant Josepmaria, *Carta 8*, núm. 1.

[2] Cf. Estatuts, núm. 36 § 2.

[3] Sant Josepmaria, *Converses*, núm. 16.

[4] Estatuts, núm. 69.

[5] Sant Josepmaria, *Carta 26*, núm. 45.

[6] J. L. González Gullón – J. Coverdale, *Historia del Opus Dei*, Rialp, 2021, p. 125.

[7] Sant Josepmaria, *Carta 26*, núm. 44.

[8] Citat a F. Ocáriz, *Carta Pastoral*, 28.X.2020, núm. 26.

[9] Cf. Estatuts, núm. 58 § 1.

[10] Estatuts, núm. 61.

[11] Estatuts, núm. 61 § 1.

[12] Cf. Estatuts, núm. 69.

[13] Francesc, discurs en el Simposi
“Per una teologia fonamental del
sacerdoci”, 17.II.2022.

[14] F. Ocariz, Carta Pastoral, 28.X.
2020, núm. 26.

[15] Sant Josepmaria, Notes d'una
reunió familiar amb sacerdots, 26.X.
1972. AGP, P04 1972, II, p. 767.

Photo: Karl Raymund Catabas -
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/com-esglesia-vol-
ser-servida-vocacio-opus-dei-sacerdot-
diocesa/](https://opusdei.org/ca/article/com-esglesia-vol-ser-servida-vocacio-opus-dei-sacerdot-diocesa/) (09/03/2026)